

„Duh kojim su se ti dječaci opijali bila je fanatična borbena mržnja protiv autoriteta i tiranije – u školi, obitelji, na ulici, i protiv svake vlasti. Za omladinu je to bio smisao politike.“ piše Josip Horvat, historičar i savremenik dešavanja, opisujući atmosferu koja je u to vreme vladala među pobunjenom omladinom u Zagrebu.

Mladobosanc Danilo Ilić, označen kao jedan od vodećih inspiratora i organizatora atentata, i kao takav osuđen na smrt i ubijen u februaru 1915. godine, do atentata se intenzivno bavio prevođenjem i izdavanjem revolucionarne, socijalističke i anarhističke literature. Pa je tako kao prvu knjigu u svojoj Biblioteci Oslobođenje, u Sarajevu 1913. godine štampao Parisku komunu i ideju države od Mihaila Bakunjinca, a odmah zatim, kao drugi naslov u ediciji iste godine i Laž parlamentarizma istaknutog austrijskog anarhiste Pijera Ramija.

Samo je stvar slučaja što Nedeljko Čabrinović, uz Gavrila Principa glavni organizator atentata, nije ušao u istoriju kao tiranoubica – bomba koju je bacio na kola u kojima se nalazio Ferdinand, samo nekoliko trenutaka pre hitaca iz Principovog revolvera, odbila se i eksplodirala sa zakašnjenjem. Nedeljko je bio slovoslogač anarhosindikalističkog lista Komuna koji je u to vreme štampan u Beogradu. On se na suđenju nedvosmisleno izjasnio kao anarhista, govoreći o svojim vezama sa anarhistima i anarhosindikalistima u regionu, i objašnjavajući razvoj svojih stavova od nacionalizma, preko socijalizma do anarhizma.

Često se spekulise o ulozi u atentatu jedne zakasnele macinijevske figure, srpskog pukovnika Dragomira Dimitrijevića - Apisa, i njegove organizacije Ujedinjenje ili smrt, poznatije pod nazivom Crna ruka. Osim nekoliko posrednih dokaza

Članovi Mlade Bosne na suđenju

o kontaktima nekih ljudi iz njegovog okruženja sa mladobosancima, nae postoje nikakvi dokazi koji mogu potkrepiti tezu o njemu kao glavnom inspiratoru i organizatoru atentata.

Mnoštvo materijalnih dokaza i svedočenja savremenika, pokazuju da je atentat bio delo mladih idealista koji, u uslovima odsustva mogućnosti kolektivnog otpora represiji, u tradiciji anarhističke propagande delom, pribegavaju tiranoubistvu kao izrazu težnji Južnih Slovena za slobodom. Čak je i sam pravosudni sistem austrijske vladajuće klase našao da nije moguće dokazati direktnu umešanost državnog aparata Srbije u organizovanju atentata.

Dapače, postoje tragovi koji pokazuju da srpska vladajuća garnitura nije bila upoznata sa detaljima atentata, ali da je, očekujući sličan potez, upozoravala Austrougarsku na takvu mogućnost. Stoga su krajnje neprimereni pokušaji uspostavljanja teze o delovanju mladobosancu kao izvršilaca državne politike Srbije.

Istoriju danas interpretiraju protivnici vrednosti kakve su jedinstvo i sloboda. Upravo zato naša je dužnost da se borimo protiv njihove kriminalne interpretacije tako što ćemo zauzeti čvrst antimilitaristički i antiimperijalistički stav, kako bismo dali svoj doprinos u očuvanju sećanja na jednu generaciju kojoj nikada nisu dozvolili da se oslobodi do kraja.

Sindikalna konfederacija Anarhosindikalistička inicijativa (ASI) je propagandno-borbena anarhistička revolucionarna sindikalna organizacija, koja se bori za društvo bazirano na individualnoj i kolektivnoj slobodi, ravnopravnosti i solidarnosti, lišeno svih oblika represije, hijerarhije i vlasti čoveka nad čovekom.

Direktna akcija nastavlja tradiciju časopisa Hleb i sloboda, čiji je prvi broj štampan 1905. u Beogradu

Uredništvo: Ivan Lazarević, Milanka Jovičić, Marko Borisavljević, Ana Jovanović

Direktna akcija se finansira vašim donacijama. Svakome ko pomogne sa više od 500 dinara slaćemo DA na kućnu adresu u narednih šest meseci.

Direktna akcija

★NOVA SERIJA

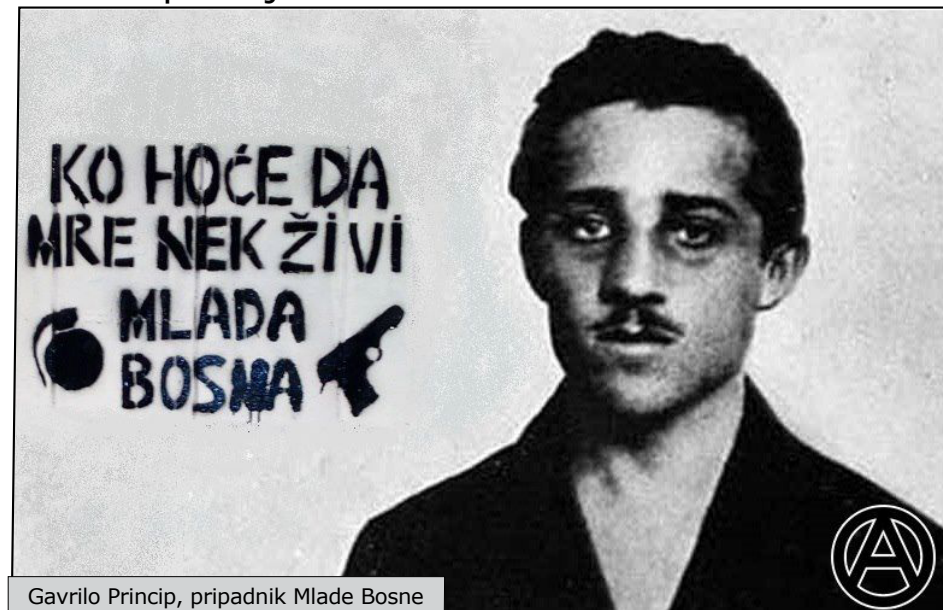
★BR.1

★JUL 2019.

★BESPLATNO

Mlada Bosna

„Svake noći sam snivao da sam anarhista, da se rvem s policajcima“.

Gavrilo Princip, pripadnik Mlade Bosne

Živimo u vremenu koje je začinjeno velikom količinom neistinitih, neproverenih informacija, dnevopolitičkim žongliranjima istorijskim činjenicama, te bizarnim pokušajima da se uspostave nepostojeće veze između tih činjenica i nedavnih ratova na Balkanu.

Zvaničnu istoriju pišu pobednici, i u tom smislu nije čudo da su Gavrilo Princip i drugovi, čitava ta generacija pobunjene jugoslovenske omladine, od strane režimskih intelektualnih pasa stavljeni na stub srama i optuženi za izazivanje Prvog svetskog rata. I, danas, prilikom obeležavanja sto pete godine od atentata na austrougarskog prestolonaslednika

Franca Ferdinanda, svedoci smo plasiranja velike količine laži, kao i pokušaja vraćanja i iskorišćavanja revolucionarnih stavova atentatora, od strane režima u Srbiji, stavlajući ih u kontekst srpskog nacionalizma.

Prvi svetski rat bio je unutarimperijalistički sukob koji je odneo gotovo četrdeset miliona života. Tadašnja Bosna i Hercegovina nalazila se u najgoroj poziciji od svih južnoslovenskih zemalja pod austrougarskom vlašću, budući da je u njoj zločinački režim, u narodu poznatiji kao tamnica naroda, uz proboj kapitalizma, zadržao na snazi i feudalne odnose.

Tu je stasavala generacija čiji je pogled na svet izgrađen na mitu o Bogdanu Žerajiću, velikom poštovaocu anarhiste Petra Kropotkina, neuspešnom atentatoru na generala Marijana Varešanina, guvernera Bosne i Hercegovine na koga je Žerajić pucao u junu 1910. godine. „Poslednjim metkom ubio je sebe, dok je general ostao nepovređen. Policija je sa Žerajićevoeg leša otkinula glavu i zadržala je u policijskoj zbirci kao uzorak glave anarhiste, a trup je tajno sahranila. Omladina je pronašla njegov grob, posećivala ga, kitila cvećem i na njemu se zaklinjala da će raditi na ostvarivanju ideala slobode“, obaveštava nas literatura.

Treba biti svestan da je nacionalizam u tom periodu, kao nov fenomen, bio nedovoljno iskristalisan, te su nacionalne, verske i političke ideje, koje su suprotstavljene – koegzistirale. Tek u trenucima kada bi različite naklonosti dolazile u neposredan međusobni sukob, u svesti ljudi bi se pojavio problem izbora između njih. To važi i za pokret jugoslovenske revolucionarne i nacionalne omladine do 1914. godine.

Nesumnjivo ona je pre svega bila opredeljena za ujedinjenje Južnih Slovena, a i ideje socijalne pravde, federalizma, antiklerikalizma, antiparlamentarizma i anarhizma igrale su takođe primetnu ulogu u formiranju svesti tih mladih generacija u Sloveniji, Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, koje su se tada nalazile pod vlašću Austrougarske monarhije.

NASTAVAK NA POSLEDNJOJ STR.

Ko hoće da živi nek` mre, ko hoće da mre nek` živi!

Bez straha, u borbu!

Žene u tekstilnoj industriji svuda u svetu obavljaju rudarski težak posao! Ako uz to žive u Srbiji, onda to rade u neljudskim uslovima za mizernu platu – često nedovoljnu i za puko preživljavanje, a kamoli život dostojan čoveka!

Iskustva iz života radnica, ali i naučni podaci govore da su uslovi za rad u ovom sektoru toliko loši da je uobičajeno da naše drugarice, usled neprovetrenih hala, tokom rada padaju u nesvest. Nedavno, u roku od dve nedelje, u jednoj fabrici zabeleženo je čak 20 ovakvih slučajeva! Zimi se hale uglavnom slabo zagrevaju ili se ne zagrevaju uopšte, no radnice u njima provode oko 10 i više sati skoro svakog dana, smrzavajući se! Leti temperatura u ovim prostorijama zna da dosegne i 40 stepeni, a da se klimatizacija ne uključi! Bezbroj puta se, namerno, aljkavo vodi evidencija o prekovremenom radu, kako bi bile manje plaćene, a često su i materijali

sa kojima se radi neispitani, i samim tim rizični po zdravlje zaposlenih. Jedino što gazdu zanima je da sa što manje uloženog novca zaradi što više! Između profita i zdravlja radnice gazda će uvek izabrati profit.

U Srbiji, u kojoj caruje nezaposlenost, to mu se naročito isplati, jer je gotovo svaka radnica postala lako i brzo zamenljiva. „Ako ti nećeš, ima ko hoće!“ i „Ako ti se ne sviđa, vrata su tamo!“ samo su neke od rečenica koje šefovi ponavljaju kao mantru na bilo kakav zahtev za makar i najmanje poboljšanje radnih uslova. Cilj je, naravno, zastrašiti radnice koje bi želele da se izbore za svoja prava, i time olakšati dalju pljačku svih nas.

Sve ovo su razlozi zašto u srpskoj industriji tekstila, odeće i obuće, u kojoj se procenjuje da trenutno radi oko 100 000 ljudi (od kojih su čak 80% žene) gotovo niko ne diže glas. Žene nastavljaju da rade uprkos

ponižavajućim platama, stalnom bolu u leđima, upalama tetiva, a neretko i psihičkom, fizičkom i seksualnom nasilju od strane nadređenih.

Uprkos proklamovanoj privrženosti sistema idejama ravnopravnosti među polovima, jasno vidimo, čak i u tzv. najrazvijenijim državama sveta, da diskriminacija žena i patrijahalni obrasci nisu prevaziđeni. Da bi se žene istinski oslobodile potrebno je uništiti ovaj društveno-ekonomski poredak koji počiva na nejednakosti i koji, u svom interesu, održava i produbljuje diskriminaciju. Potrebno je uništiti kapitalizam i državu!

Samo udružene, dobro organizovane, solidarne i borbene radnice imaju izgleda da poboljšaju svoj položaj, kvalitet svog života, a samim tim i ovo društvo! Jedino na ovaj način možemo pobediti sistem koji je preplavljen lažima i nepravdom i istinski spoznati ono što zovemo **SLOBODA!**

Na sledećoj strani saopštenje KOS!

Kolektivna odbrana stanara (KOS) je neprofitna, nehijerarhijska organizacija zasnovana na principima uzajamne pomoći i dobrovoljnog rada. Ovo znači da niko u organizaciji nije nadređen svima ostalima, te da je svako pozvan da radu organizacije doprinese u skladu sa svojim mogućnostima. Ciljevi KOS-a su pre svega sprečavanje deložacija, ali i stvaranje solidarnih mreža kako bi se ljudi mogli organizovati sami u svojim komšilucima ukoliko im pretili iseljenje, te smišljanje strategije čiji će krajnji ishod biti ukidanje javnih i privatnih izvršitelja.

Koliko traje privremeni rad?

Hiljade radnika i radnica Vodovoda, EDB-a, Gradske čistoće i mnogih drugih javnih komunalnih preduzeća već godinama, protivno Zakonu o radu, rade preko privremenih i povremenih ugovora o poslovanju. Ovim ugovorima, oni su prinuđeni da rade i bolesni, s obzirom na to da su ostavljeni bez mogućnosti bolovanja i prava na godišnje odmire i praznike.

Takođe, ovakvom malverzacijom, radnici i radnice čije su plate tek iznad granice pukog preživljavanja, ostaju i bez toplih obroka i markice za prevoz, kao i drugih „pogodnosti“ stalnog zaposlenja, što im uvećava troškove života, a sa druge strane, prinuđeni su na iste obaveze kao i radnici i radnice sa stalnim ugovorima. Veliki broj njih se nalazi u ovoj situaciji 10, 15 godina ili duže. Povrh svega, u pojedinim preduzećima kao što je JKP Beogradski Vodovod i Kanalizacija, postoje čak i

tri različite plate za obavljanje identičnih poslova na istom radnom mestu, a situacija je slična i u drugim gradskim komunalnim preduzećima.

Prema zakonu, ugovori o privremenim i povremenim poslovima namenjeni su za situacije kada postoji potreba za obavljanjem posla u kraćem vremenskom periodu, kao i radi zamene odsutnog zaposlenog, u okolnostima povećanja obima posla, zarad obavljanja sezonskih poslova i slično. Ovakvi ugovori su zakonom vremenski ograničeni na 120 dana u jednoj kalendarskoj godini. Isti radnik može biti zaposlen i više od 120 radnih dana u godini, ali za različite poslove, koji su po prirodi takvi da ne traju duže od 120 radnih dana.

Gradska uprava godinama obećava radnicima javnih komunalnih preduzeća da će biti

zaposleni za stalno i da će time ostvariti makar osnovna radnička prava. Međutim, svaka 4 meseca im se ponovo podmeću isti ugovori, te se radnička agonija nastavlja, a ušteda koju JKP time prave sliva se u džepove političara i menadžera. Gradski menadžer, Goran Vesić, istakao je 28. novembra 2017. godine u Beogradskoj hronici da će odlukom Vlade 3.567 ljudi, koji su po 7, 10 ili čak 15 godina zaposleni preko ugovora o privremenim i povremenim poslovima u javnim komunalnim preduzećima u Beogradu, biti primljeno u stalni radni odnos. Umesto toga, ispostavilo se da je većina ljudi koji su dobili ugovor za stalno zapravo zaposlena po stranačkoj liniji, sa samo nekoliko meseci radnog staža u JKP. Na stotine drugih, koji su tu godinama, ponovo je dobilo PP ugovore na 4 meseca.

Ovakva situacija nije specifična samo za Beograd, slične malverzacije od strane lokalnih i državnih organa, sprovode se i u drugim gradovima širom Srbije. Hiljade radnika i radnica godinama je primorano da potpisuje PP ugovore, dok obavljaju sistematizovane poslove koji su neophodni tokom čitave godine, samo da bi mogli da prežive i dobiju bedne plate koje nisu dovoljne da pokriju ni najosnovnije troškove.

Radnici su konstantno ponižavani i tretirani kao mašine, kao robovi kojima ne treba odmor i koji ne smeju da se razbole niti da planiraju porodicu. Živeći u konstantnom strahu i neizvesnosti, njihova budućnost prepuštena je samovolji menadžmenta. **Dosta je sa tim, organizujmo se u borbene sindikate!**

STVARI KOJE TVOJ GAZDA NE ŽELI DA ZNAŠ

 <p>Minimalna mesečna neto zarada za 2019. 27,021 RSD</p>	 <p>Minimalan broj dana plaćenog godišnjeg odmora 20</p>	 <p>Za rad od 6 časova dnevno sleduje pravo na najmanje 30 min odmora, a za 10 časova, 45 min</p>	 <p>na bolovanju se prima min. 65% prosečne zarade tokom poslednjih 12 meseci, a nikada manje od minimalne zarade</p>
---	--	--	--

Treba vam pomoć da se izborite?

Anarhosindikalistička inicijativa
063 116-5551
facebook/borbenisindikar
www.inicijativa.org

ZAKON PROTIV NARODA - NAROD PROTIV ZAKONA

Fenomen prisilnih deložacija i njima suprotstavljenog organizovanog otpora građana odozdo prisutan je širom sveta. U Srbiji, taj fenomen je posledica restitucije, gde se imovina vraća naslednicima vladajućeg sloja iz perioda pre Jugoslavije, kao i opšteg siromaštva, zbog kog mnogi nisu u stanju da plaćaju sve poreze, namete, kredite i slično. Uvođenjem izmena zakona o izvršenju, ovaj proces se dodatno intenzivira.

Ovde prenosimo saopštenje Kolektivne odbrane stanara (KOS), organizacije za međusobnu pomoć i odbranu naroda od nasilja izvršitelja, kapitalista i političara:

Eksploatacija naroda, radnika i radnica, nezaposlenih, studenata i učenika, sveprisutna je i svakodnevno je doživljavamo na radnom mestu, u javnom prevozu, u opštini, banci, MUP-u..

Poslednjih godina, ovo je dobilo novu dimenziju, jer su od ljudi masovno počeli da oduzimaju i stanove i kuće, ostavljajući siromašan narod na ulici. Kao i u drugim slučajevima i ovde od toga profitiraju najmoćniji - banke, gazde, političari i izvršitelji.

Izvršiteljska privatno-državna mafija je ozakonjeni aparat za uterivanje dugova, pravih ili izmišljenih, kako bi tajkuni ostvarili svoje interese.

Kao i u drugim slučajevima represije, jedini način da se narod efikasno bori za svoje interese jeste samoorganizovani otpor. Tokom poslednjih godina, brojnim akcijama sprečavanja deložacija naša, druge organizacije i solidarni pojedinci pokazali su da se protiv mafije može boriti, i desetine porodica su spašene i ostale u svojim domovima. Takođe, sramna priča o otimanju domova je dospela u javnost i sada su izvršitelji svakodnevna tema u medijima.

Pritisak koji se stvorio, kako na terenu tako i u javnosti naterao je vlasti na reakciju. Predložen je zakon o izmenama i dopunama zakona o izvršenju i obezbeđenju, koji je predstavljen kao ustupak vlasti i

pomoć siromašnima, jer je mogućnost oduzimanja doma ograničena samo na dugove veće od 5000 evra.

Međutim ovo je samo medijski trik, a izmene zakona o izvršenjima donose mnoga pogoršanja kako dužnicima, tako i solidarnom narodu:

Sam proces žalbi na odluke i izvršenje biće otežan, još nadležnosti se prebacuje sa sudova na same izvršitelje, uvodi se zatezna kamata koja će još više ugroziti sve koji se bore da zadrže svoj dom i imovinu, a takođe se uvode i novi članovi zakona po kojima će svi koji solidarno pomažu i štite ljude od iseljenja moći da dobiju novčane kazne u visini do 200.000 dinara!

Takođe, izvršitelji će dobiti moć da policiji direktno naredi uklanjanje, to jest hapšenje svakoga ko ometa izvršenje! Ovo samo obelodanjuje i unosi u zakon ono što se odavno znalo i što je uveliko

praksa, a to je da je policija samo vojska bogatih i moćnih, koja služi da fizički sprovodi njihovu volju!

Takođe je jasno da je organizovani otpor naroda, koji na ovom polju poprima sve veće obime, trn u oku državnim organima i njihovim privatnim partnerima.

Iako su predložene izmene zakona negativne po narod, sama potreba vlasti da ih donese svedoči o tome da je naša borba smislena, uspešna i da se odvija u pravom smeru.

Takođe, jasno je da ona ovde ne sme da stane, već da mora da se pojača i omasovi, sve dok država ne bude primorana na konačne ustupke - ukidanje javnih izvršitelja i obezbeđivanje prava na dom svakom čoveku!

Niko bez doma!

Država: uvod

Među državama razlikujemo demokratije i diktature, države koje pružaju veću i manju meru socijalne zaštite, one koje je uopšte ne pružaju, države koje dozvoljavaju veću meru individualne slobode, kao i one koje to ne rade.

I demokratije i diktature imaju uspone i padove, sistemi socijalne zaštite se grade i rasturaju, a građanske slobode se mogu širiti i sužavati. Ipak, sve države dele iste ključne karakteristike koje ih suštinski definišu. Sve one predstavljaju organizacije svih zakonodavnih i izvršnih institucija na određenoj teritoriji. U pitanju je organizacija koju kontroliše i vodi neznatna manjina ljudi.

Nekada se država sastoji od parlamenta sa odabranim političarima, odvojenog sudskog sistema i policije i vojske koje će sprovesti njihove odluke. U drugim slučajevima, sve ove funkcije se spajaju u jednu.

Primer za to je vojna diktatura. Ali, moć da se u datoj oblasti donose političke i pravne odluke – i da se sprovedu, po potrebi uz nasilje – osnovna je karakteristika svih država. Od presudnog je značaja to što država ima monopol nad legitimnom upotrebom nasillja unutar svoje teritorije. Kao takva, država vlada populacijom, a svi koji se nalaze na njenoj teritoriji su joj potčinjeni.

U kapitalističkom društvu, uspeh ili neuspeh države zavisi od njenog pozicioniranja unutar globalnog sistema. Unutar državne teritorije ostvaruje se profit kako bi ekonomija mogla da se širi. Vlada pritom može uzimati udeo profita putem oporezivanja, kako bi finansirala svoje aktivnosti. Ako preduzeća u nekoj zemlji ostvaruju veću dobit, investicije će se kretati prema profitabilnim industrijama, kompanije će angažovati radnike kako bi svoje investicije pretvorile u više novca.

Osim viška vrednosti koji radnicima i radnicima uzimaju gazde na radnim mestima, država nas dodatno oporezuje kako bi finansirala svoje delovanje. Ako profit opada, investicije će se usmeravati negde drugde, u regione u kojima će profit biti veći. Kompanije će se zatvarati, radnici će biti otpušteni, a poreski prihodi će padati i lokalne ekonomije će se urušiti.

Stoga je unapređivanje profita i rasta privrede, po gotovo svaku cenu, a uglavnom bez ikakvog osvrta na posledice po radnike i radnice, ključni zadatak svake države u kapitalističkom društvu – uključujući i državne kapitalizme koji tvrde da su „socijalistički“, poput Kine ili Kube.

Kako je održavanje i unapređivanje tržišta, odnosno povećanje eksploatacije radničke klase, ključni zadatak države, u sledećem broju Direktne akcije govorićemo o osnovnim elementima kapitalističke ekonomije.

